

Bebca pa je v temi in metežu prevzel neznanški strah; nikjer ni bilo luči, ne hiše, le črna drevesa so švigala mimo nju in bela odeja se je izgubljalala v meglo; pred njima se je le slišal topot kopit, žvrgljanje kraguljčkov in cingljanje Marijine podobe: 'Oj romarček, romarček moj!' V neznani instinktivni sili je tiščal od sebe ostudno pijani obraz, ki ga je poljubljal, nato pa otipal pilo v žepu ter sunil z njo na vso moč očeta pod vrat.

»Kaj ho—« je zahropelo peku v grlu. V obupnem sunku je udaril nazaj. Bebec se je preveznil s sani v sneg, pek pa je omahnil na sani in curek krvi mu je brizgnil iz vratu.

Konj se je vzel in planil v dir: na saneh je v zadnjih hipih hropel pek Burja, poleg njega je igrala Marija: 'Romarček moj'. Za sanmi je kričal sredi zasnežene poljane na dražbi za tuj denar kupljeni sin ter tiščal z obema rokama zvinjeno nogo.

NEVESTA.

DEBELJAK TINE.

Ah, že do polnoči jočem —
in ustnice se mi smejo, ko poljubljam
zvezde v daljini, ki bdijo nad mano to
zadnjo noč —
svetle njegove oči...

V rokáh držim lilijo blede —
Božam jo s plaho dlanjo dehtečih sanj...
in trepetam v sijaju opojnih zvezd —
svetlih njegovih oči:

Zagnila tedaj bova okna
in rdečo prižgala svetiljko...
vztrepotala bo lilija v luči polnočni —
O vem, sklenila dlani bom v nemo
molitev:

Mož moj, sprostri žareče roké,
da ne ospè se cvetje na tla,
na črna tla —

O, črna tla...

Že do polnoči jočem —
Le eno noč še, Devica, naj lilija moja
dehti?

O, blagoslovi jo z roko hladilno,
ker bojim se rdečih svetiljk...
polnočnih zvezd...

PELIKAN. JOŽE POGAČNIK.

Perišče nastavljam
in v srce potapljam,
da bi nadojil
sebe in vas.

Pa mi je kri kakor voda — —
Jaz sem onemel in skrbi me
za sé in za vas.

RAZODETJE.

F. S. FINŽGAR.

(VII. poglavje iz romana.)

Ko je tistega dne kaplan Matevž odmolil brevir, se je lotil, da pospravi po pisalniku v svoji skromni sobi. Ta pisalnik ni bila kaka modna konstrukcija za odlične sobe zlasti onih, ki nič ne pisarijo. Bila je čisto preprosta mizica z miznico na ključ, ki jo je kupil za šest goldinarjev. Na tej mizi je bilo vse: njegova korespondenca, ki je še bila tisti rahel odmev bogoslovcev-novomašnikov, razpršenih in die divisionis apostolorum na vse kraje in konce dežele, rahel odmev, ki je zamiral od dne do dne. »Vzamejo vase ga njene moči« velja o vsakem mladeniču, ki zapusti natrpan vzorov in s perotmi do neba semenišče, ko pride na faro. Vse tanke nitke prijateljstva, ki je bilo sklenjeno po semeniških celicah in na vlažnem, puščobnem hodniku ob pipi knastra, se trgajo druga za drugo, dokler ne počijo skoro vse in ostane le ena — morda dve. To je občutil tudi kaplan Matevž in pravično priznal, da sam ni nič boljši, in vrgel še teh par pisem in razglednic v koš.

Razen korespondence so bile na mizi tedanjega časa revije: Zvon, Dom in svet, Vrtec. Poleg njih odprta Summa Aquinatis II/2: Utrum contentio sit filia inanis gloriae in takoj poleg nje Mali stavbnik, ravnilo in obrisi nekakšnega poslopja. Tomaža je zaprl, do nedelje je bilo še daleč, in si je pripravil Malega stavbnika. Preden se je lotil dela, je pogledal še po sobi. Sunil je dolgouhega zajca, ki je gledal izpod postelje (zanjo je dal tudi šest goldinarjev), da je zletel v kot in se skrtil, nato je stopil h klečalniku, na katerem je stal reven kip Madonin. Od